

GOŃBA (1) *sb f*

A sg gońbę.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

Zawody, turniej, potykanie się (zwłaszcza rycerskie):

Szereg: »gońba albo szermowanie«: Bustarii, Szermierze álbo gońce byli/ ktorzi v ftórych ludzi przy paleniu ciała nieyáką grę/ gońbę álbo szermowanie okazowały/ v nas/ páchołek we zbroyi drzewo z koniá łamie przy pogrzebie. Mqcz 28b.

Synonimy cf GONIENIE.

Cf GONIENIE, GONITWA, GOŃCZA

ZZa